

Tu no et tires cava per sobre en públic

«Necessites sentir-te fort i criticar aquell exhibicionisme pervers, un xou que és l'antítesi de tots els valors relacionats amb la discreció i la mesura que tu defenses i practiques»

Tres persones celebren el segon premi de la Grosse de Cap d'Any a Barcelona | Alex Marin

Una de les escenes més característiques de Nadal -també del dia de Reis- és l'explosió d'alegria davant de les administracions de loteria. Allà s'hi congreguen, els dies assenyalats per la fortuna, aquells que van vendre un número premiat o, pitjor encara, aquells que van tenir l'encert de comprar-lo.

Vist des de casa, l'espectacle és dantesc. Gent adulta llençant-se cava per sobre, davant d'una filera de càmeres i carxofes de diversos mitjans de comunicació, per celebrar públicament (públicament, per l'amor de Déu!) la sort que han tingut i que es traduirà en centenars de milers de flamants euros als seus comptes corrents.

Assegut al sofà amb un caldet a les mans i algú a qui ja no estimes al costat, notes com de mica en mica vas endinsant-te en un mar de vergonya aliena del qual només en sortiràs si canvies de canal i aquelles imatges deixen de martellejar-te el cervell. Però no ho fas, perquè una part de tu té ganes de veure aquell error humà que relativitza la teva pròpia existència. Necessites sentir-te fort i criticar aquell exhibicionisme pervers, un xou que és l'antítesi de tots els valors relacionats amb la discreció i la mesura que tu defenses i practiques.

Et surt l'impuls de ridiculitzar aquella gent empesa per l'eufòria i per una felicitat sobtada. Quina vergonya. Fas preguntes retòriques a l'ésser no estimat que continua al teu costat ("Però com pot ser que facin això? Tu sortiries aquí enmig si t'hagués tocat la loteria?") i converteixes l'episodi en un reforç emocional que et situa durant uns minuts per sobre del bé i del mal, perquè tu no ets com ells. Tu no fas aquestes coses. Tu no et tires cava per sobre en públic.

No. Tu l'únic que fas és compartir la teva sort cada dia a Instagram, sense haver d'esperar cap número premiat, perquè la teva vida té premi cada dia. No els dies de la loteria, sinó cada dia. I per això penges la sortideta perfecta amb la família, la trobada hilarant amb aquells amics, el viatge preciós a Tailàndia, el nou projecte professional amb seu a Londres, el selfie dolç amb aquest algú a qui ja fa massa temps que no estimes, i tota una sèrie de felicitats que no són bitllets de loteria premiats però que exhibeixes igualment amb passió.

Però cava no. A les teves stories no t'hi veuran llençant-te cava per sobre, perquè estàs convençut que has après a no celebrar la teva fortuna i que la tens tan domesticada que no et cal ensenyar-la al món. S'ha de ser sempre prudent, fugir de les càmeres. Què és això de llençar-se cava per sobre? Pobra gent exhibicionista, dius mentre penges des de l'absoluta reserva l'enèsima foto de Tailàndia.

Assegut al sofà amb un caldet a les mans i l'antic carinyo al costat, mantens posat el canal i t'infles de seguretat. Tu estàs fent les coses bé, tu hauries amagat el bitllet sota el coixí i no l'hauries tret d'allà fins al moment d'anar-lo a cobrar, en silenci absolut, sense dir-ho ni tan sols a la teva gent més propera. Tu ets una persona com Déu mana, moderada, no com tota aquesta colla ostentadora.

I mentre penses en la raó que tens, reps una notificació d'Instagram. És un altre comentari que, amb certa enveja, destaca la meravellosa vida que porteu tu i el carinyo destronat del teu costat. El comentari et satisfà i et confirma el que ja sabies. Que tu no tens res a veure amb aquesta gent que acabes de veure per la tele. Perquè tu no celebres la sort enmig del carrer. Tu no et tires cava per sobre en públic.